

ротива срещу комунистическия режим в Пиринска Македония. Фактите показват недвусмислено, че тя в никакъв случай не е „македонска“ и антибългарска, а само антикомунистическа, под лозунга за създаването на свободна и независима некомунистическа Македония, като единствено възможни според нейните поддръжници за времето си начин да се разреши македонският въпрос. Няма съмнение, че процесът на по-нататъшното и цялостно разкриване на секретните доскоро архиви на ДС ще позволи тази истина да се допълни и докаже още по-цялостно.

БЕЛЕЖКИ:

1. Виж по-подр.: Минчев, Д. Македонският въпрос и българо-югославските отношения (9.IX.1944 – 1949), С., 1994, 507 с.; Ангелов, В. Хроника на едно национално предателство. Опитите за насилствено денационализиране на Пиринска Македония (1944 – 1949 г.), С., 1999, 313 с.; Ангелов, В. Малко известни и неизвестни протестни документи за денационализаторската политика на БРП(к) в Пиринска Македония (1946 – 1948 г.) – в. Минало, кн. 1 от 1997, с. 59-75 и др.
2. Монеv, Крум. Македония. Моята опора, 259 с. (Самиздат, без година на издаване, вероятно 1992 г. – бел. авт.).
3. АМВР, . 1, оп. 1, а. е. 613, л. 1-11.
4. Кюлюмов, Константин. Операция „Бор“ – в. Антени, от 12.09.1984 г. (наименованието на операцията е „Побойници – Елен“, а не „Бор“ – бел. авт.).
5. АМВР, Материали за четата на Герасим Тодоров, т. 4, л. 2, 4, 5, 20, 65-66.
6. АМВР, ф. 1, оп. 1, а. е. 753, л. 1.
7. Пак там, л. 2-3.
8. АМВР, Досие № 1618 на група „Побойници-Елен“, л. 88-91.
9. Пак там, л. 102. (Герасим Тодоров е роден през 1909 в с. Влахи, Св. Врачка околия. С гимназиално образование. След като отбива военната си служба и поради липса на подходяща работа, приема да стане горски надзирател в с. Ощава. През 1941-1944 г. е в Беломорието, където заема длъжността началник на държавен разсадник за посадъчни материали. След 1944 г. се завръща в родно-